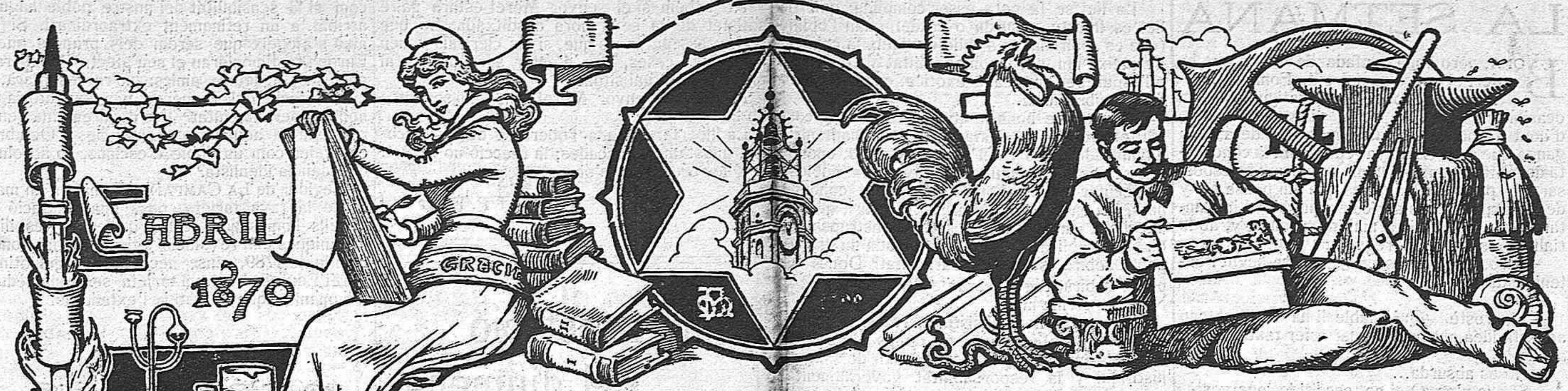

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

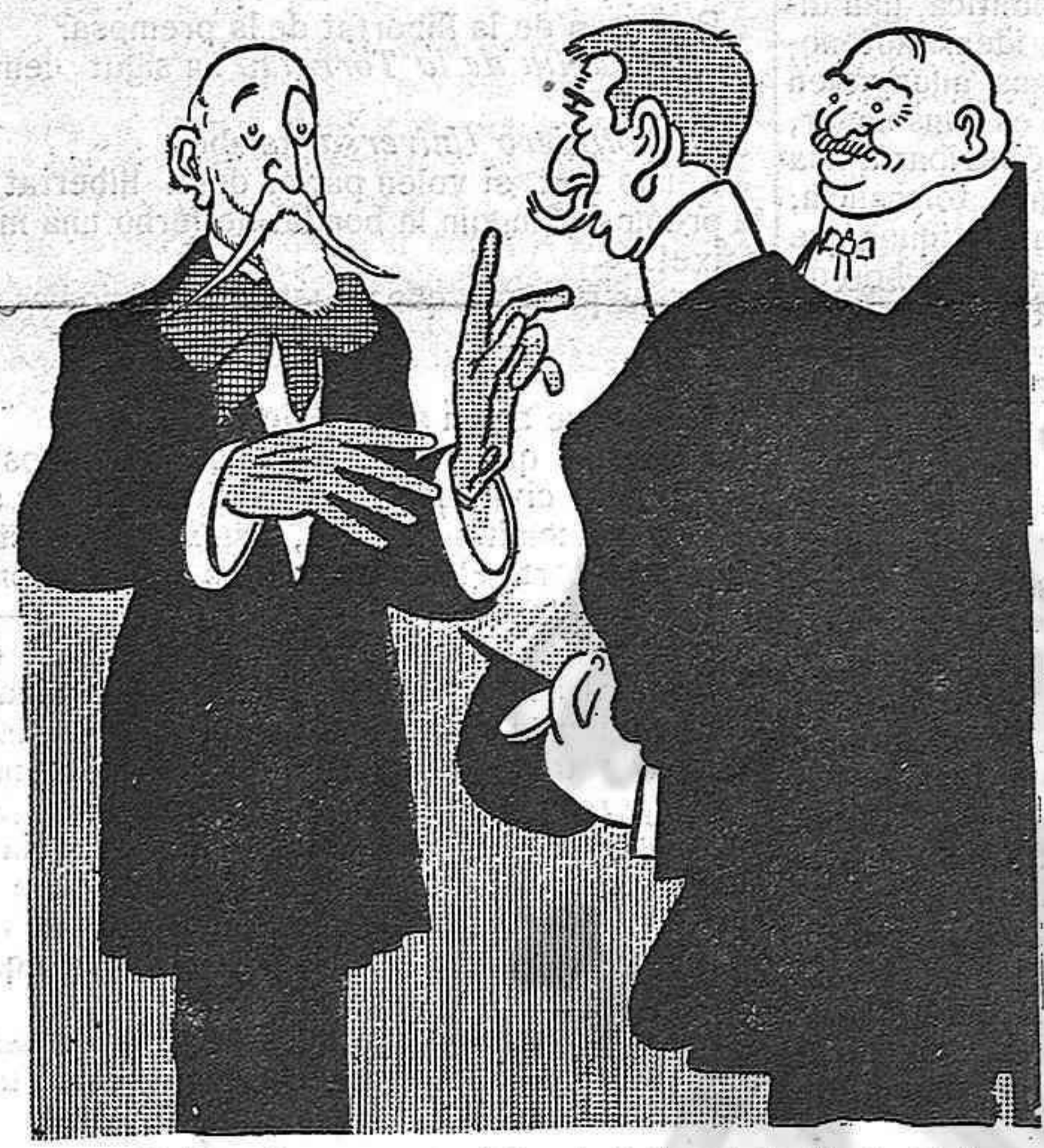
CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20 BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

LA FI DEL MÓN

—Què?... ¿Que quan publicaré el decret de dis lució de les Corts?... El dia 19 de Maig.
—L'endemà de la fi del món?

—No'm parieu de si vull ser diputat. ¿No sabeu que'l món se'n va a can Taps un dia d'aqueta.

Don Eusebi:—Jo entenc que'l partit únic...
En Valles y Ribot:—Jo soc d'opinió que'l partit únic...
En Lluhi:—No'ns precipitem, companys. Primer, espe-rem a veure si es veritat que'l món s'acaba.

—Noies; pera la formació del partit regionalista espànyol ha sortit un gran obstacle.
—En Moret?
—No, senyores: una estrella ab qua, que diu que reduirà a pols l'Espanya, les regions y els partits.

—Encara no has trobat feina?
—Ni'n busco. ¿No veus que'l dia que'l món s'acabi també hauria de deixar-la?

—Mira la ximple, com plora! Encara creu en aquestes bestieses!... Lo que has de considerar es el bé de Den d'en-terros y funerals que tindrem, ab la gent que's morirà de por.

LA SETMANA

BONA, pero bona agafada de dits la que ha sofert el pobre ministre de Foment!... Apenes reposat de les fatigues que va ocasionarli el seu gloriós viatge a l'Àfrica...

—Però, senyor Gasset: ¿que s'ha begut l'en-teniment?... —No es absurda... —Sí que n'es. O si no, escolti lo que vostè, vostè mateix, deia en el seu diari...

La llei se fa pera esser complida; quan la llei es injusta, absurda o crudel, quan l'opinió (que es sobirana, no s'oblidi) exigeix la caiguda d'aqueixa llei...

—Creieu de bona fe que la llei de sang contra tota rebelió es justa, y que cal mantenirla davant del temps y del món?... —Sí, vostè. ¿Qui diable li ha ficat al cap aquesta idea absurda d'anar a fer tantes coses al Riff?

Mentres la llei subsisteixi, restarà sempre una porta legal pera que, en temps de governs crudels com el passat, el vessament de sang se justifiqui y la responsabilitat governamental caigui de ple damunt del país qui va dictarse la llei.

El compliment estricte del Codig militar, en causes com les de Juliol, portaria, per conseqüència, veritables hecatombes judicials, fússellaments en massa, susceptibles d'esser excusats ab textos legals, sobre tot a la manera cinicament sofista d'A. B. C.

Aquell flagrant desequilibri entre la llei y el temps, motiva, per altra banda, les necessaries intervencions del poder executiu en aqueix aspecte del poder judicial, pera atemperarne la cruïlla rigidesa. Quan els mauristes, prenent rentarse les mans (que cap aigua netejarà), deien que el govern no tenia pera que barrejar-se en decisions judicials...

L'antinomia entre opinió y llei es una divergencia entre la llei y el qui va dictarla, entre l'autor y l'obra. Y com l'obra es, per essencia, modifiable a compàs del temps y de l'avens social, a mesura que l'autor millora, es clar que es arribada l'hora de que l'autor adapti a la nova sentimentalitat y al nou criteri una lleslació qui va esser bona pera ls pares vells, però qui ja no ho es, certament, pera nosaltres.

GABRIEL ALOMAR

Antinomia entre opinió y llei

LS Consells de guerra d'aquets dies passats han imposat un sens fi de penes de mort. Crec que son unes dotze. Es clar que no s'executaran. Si s'executessin, hauriem de creure que'l joc de la política espanyola es la més cinica de les tragicomedies...

Y ab tot... ab tot, els membres del Consell de guerra que han dictat les sentencies no han fet més que aplicar exactament les prescripciones del Codig de justicia militar. Dura lex, sed lex.

Tenim, doncs, dos termes claríssims. Segons la justicia literal, segons la justicia dels textos, aquells sentenciats deuen morir. Segons la justicia espiritual, segons la justicia de l'opinió, conforme ab el temps y ab la cultura, l'execució d'aquells homes seria una atrocitat.

Ara be: aqueixa antinomia no pot durar, perquè la garantia dels ciutadans y l'equitat de les sentencies juridiques, en tots els casos, exigeixen un esprit de suite que no pot esserhi mentres tinguem, d'una part, una llei pera satisfer l'heretada crudeltat nacional, y de l'altra part, un esperit públic qui s'oposi al compliment de la llei.

No sabem si el senyor Moret estarà gaire satisfet de la seva obra desdixada. Lo que podem assegurar es que, si els clericals veuen clares les coses, han d'estar agraidíssims al quefe de l'actual situació.

Mercès al senyor Moret, ells van sortir de la seva. La llibertat demana l'obertura de les escolles, injustament tancades; la reacció no ho vol. Y les escolles no s'obren.

P. BROT

La manifestació del diumenge

EUSAQUÍ una novetat en les nostres costums polítics. Com expressió de solidaritat envers els lliberals anglesos, triomfants en les eleccions contra's conservadors, demà, en el consolat anglès...

La manifestació per l'amnistia va unir en el carrer, pera una tasca de generositat, a tots els elements radicals. Novament, pera una altre acció lliberal, tornen a unir-se. El manifest y firmat per nacionalistes y radicals, per federals y unionistes.

Un conservador que encara conservi les escolliques de la bilis passada, dirà: «Mireulos junts.» Y ab la frase voldrà significar que allò es una baixesa política, un repugnant amistançament, y no una fortuita reunió, inspirada per un idealisme que, lo mateix que'l sentim ab un radical, el sentiriem ab un constitucional rus, ab un socialista francès, ab un marxista alemany, ab un republicà d'Italia, ab un jove turc de Constantinopla.

Es la mateixa acusació que'ls sectaris anarquistes feien als seus camarades y als herveistes, que, junt ab els radicals y els moderats, anaven, quan el fusellament den Ferrer, a manifestar pacíficament, en formació civil, davant de l'embaixada d'Espanya a París. «Aneu tots plegats, cridavem, com una acusació de contuberni: Y l'Hervé, responia: «Sí, anem plegats, però es per una causa humana. Demà, tornarem a estar separats.» Allò va constituir la manifestació més grandiosa que París recorda.

Pensem una altra cosa, en l'abstinencia catalana en tot lo que tingui caracter internacional. No sabem intervenir en afers extranyos. Les eleccions propies ens apassionen, però gaire bé ningú's preocupa de la transcendencia que té'l que'l socialisme triomfi o caigui a Alemanya, o que s'afirmi o s'afebleixi la política radical a Fransa.

com si la sensibilitat del nostre poble hagués arribat a un refinament extraordinari. Si fan això s'afegeix que serem dels primers que a Europa testimoniaran el seu afecte als lliberals anglesos, digueume, amics: ¿no representará, la manifestació del diumenge, una executoria de noblesa pera la ciutat?... No donarem una gentil resposta an aquells que, en el mes d'Octubre, ens veien com un poble d'esclaus, ab absoluta decadencia idealista?

PARADOX

els observatoris polítics no s'equivocuen, es molt facil que al senyor Moret n'hi passi aviat alguna de crespia. El decret, el suspirat decret de disolució de les Corts, que cada dia ha de publicarse, per ara no's publica.

Un polític ministerial, tant famós per la seva mala llengua com per la rara perspicacia ab que veu venir els aconteximents, deia aquet dia, aludint a les boires que obscureixen la situació: «En Moret, el nostre quefe interí... Interí! El mot es d'una eloqüencia abrumadora. No's pot dir més ab menos lletres.»

Parlaven de la llibertat de la premsa? L'Esquella de la Torratxa ha sigut denunciada.

El Noticiero Universal també. Per lo tant, si volen parlar de la llibertat de la premsa, tinguin la bondat de ferho una mica baixet. No es prudent que aquets dos periodics ho sentin.

Ara sí que anem a riure de debò. ¿Han vist quina saragata ha armat, el nostre governador civil, ab les seves declaracions sobre les concomitancies que, segons ell, existeixen entre certs elements polítics de Barcelona? La cosa—anem a relatarla molt per alt—va succedir l'altre divendres, al mateix edifici del govern.

Y, per si això fos poc, després de fer constar que no's referia al partit conservador, sinó tant sols a alguns elements que en ell figuren, va afegir: «Tal vez esto, en el porvenir, sea la explicación de muchos misterios que ahora no se explican.»

La marimorena que aquestes manifestacions ha promogut no es possible pintarla. Com si els haguessin fregat un bitxo pel nas, les Juntas Directiva y Política del Círcul conservador s'han reunit immediatament, y de la reunió n'ha sortit un acord, en virtut del qual han fet saber al public: Que quedaran rompudes tota classe de relaciones entre'l Centre Monarquic Conservador y el senyor governador civil, en el cas inesperat de que aquest no's retracti o desmenteixi, d'una manera absoluta y sense distincions, les paraules y conceptes que acabem de reproduir, y que si en un plasso prudencial, però breu, no logra veure satisfets els seus desitjos, el Centre se reserva fer us de les facultats que li competeixen segons l'article 478 del Codig Penal.

Còm acabarà aquesta corrida? Ho ignorem. Mentrestant, nosaltres, festimonis perfectament imparcial y extranyos al litigi, prenem tranquilament assiento a la barrera, y desde aquí ens disposem a veure els toros. Qui pica ara?

Segons La Mañana, de Madrid, en Maura va consultar an en Moret el cas den Ferrer y Guardia, demanantli la seva opinió, contraria

no's pensi que això ho porta *la oia de la reacció*, que tot lo que ve a continuació es copiat d'un article d'*El Imparcial*, diari del senyor Gasset, actual ministre de Foment.

L'article's titula *El hampa en Madrid*, y en ell hi figuren les següents bellíssimes floretes:
«No ya la corte miserable de Felipe IV y Carlos II, sino la Corte de los Milagros, parece Madrid estos días.»

«Será una coincidencia; pero el hecho es que, paralelamente á esta avalancha de pobres pediguños, ha caído sobre Madrid una nube de rateros y ladrones.»

«...el hampa ha llevado su osadía á pretender robar el Banco, que parecía inexpugnable...»

«Al día siguiente, queriendo los hijos de Caco reivindicar la honra que habían perdido en el Banco, han realizado, con toda comodidad, un fructuoso escalo en uno de los lugares más céntricos de Madrid...»

«...ha llegado la hora de que nos armemos para salir á la calle, y de que convirtamos cada hogar en una fortaleza, con su buena cuadrilla de arcabuceros, que nos defiendan de los ladrones y rateros.»

Així parla el diari d'un ministre.
D'un ministre, ¿sent, senyor governador?

La gent de la «meseta central» ja sol dirho: *Entre col y col, lechuga.*

Entre crit y crit de dólor, no hi va gens malament un espetec d'alegria.

Dies enrera, en una sola causa, varen demanar dotze penes de mort. Se'n recorden?

Doncs el passat dissabte, en la secció «Acción republicana», d'*El Progreso*, varem veure-hi anunciats la friolera de *vingt i dos* balls de màscares en diverses entitats lerrouxistes.

El contrast es verament *frappant*.

Mentres els uns senten els seus oïdos ferits per una petició de pena de mort, els altres saltent y fan barrila rodejats d'alegres mascaretes...
Cosí va il mondo!

Els moros de Melilla'ns han tornat a tirar. De quines resultes tenim, els espanyols, un cabo mort.

No acabaran pas ab el cabo, 'm sembla. Ells tenen molta ambició y són molt tossuts. Segurament voldran arribar *al cabo... y al fin*.

En Nonell, l'artista Nonell, acaba d'obtenir un gros èxit ab motiu de sa darrera exposició al «Fayans».

Es una veritable llàstima que aquet xicot, ab la grapa que té, no's dediqui més que a pintar gitanes desgrenyades.

Ell, que es un impresionista original, podria anar a Madrid a fer retratos.

Retratos de polítics, per exemple... Així el salt fora insensible...
Després de les gitanes, els *gitanos*.

Un diari madrileny dona la següent noticia: «Se asegura que el señor Junoy se presentará por *Vals*».

Si tant mateix va per *Vals*,
l'Emili, aquesta vegada,
¿diguin, doncs, que'l gran Canals
deurà anar d'*americana*?

Quines ganes d'alarmar a la gent!...
Telegrafiaren de Sant Petersburg dient que la czarina's trobava molt delicada de salut, y ara resulta que es que estava de vuit mesos.

Si el pessimisme, en vigílies de part, prosperés, això fora sempre una vall de llàgrimes...
Aquí a Espanya, sobre tot, sempre 'ns estariem acabant de morir.

Ab el titol de «Pastilles Hércules» anuncien, al *Paralelo*, una obra sicalíptica en tres actes. Suposem que això d'aquestes pastilles serà una droga pera enfortir y pera alegrar...

Quan en Moret se n'enteri
les tastarà desseguida...
¡Li fan tanta falta, al pobre,
el vigor y l'alegria!

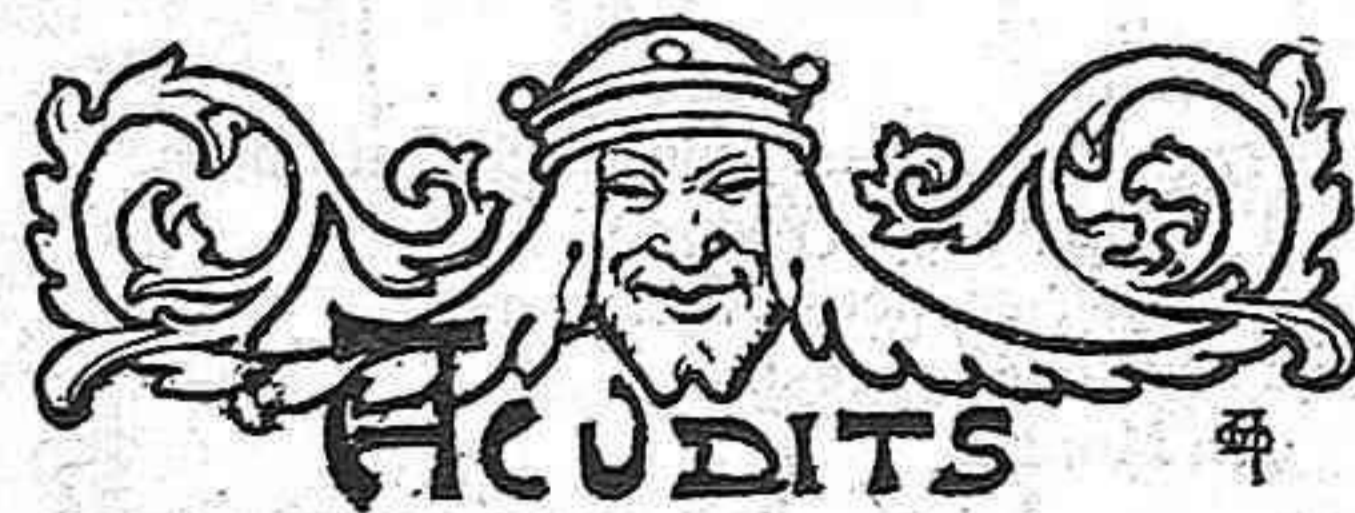
Va de lectura:

«Diumenge passat, els *conspicuos* de la *Lliga* varen ser a Horta...»

A Horta? ¿Què tenen que veure els cucurullaires ab les bugaderes?

Ah, ja!

Hi devien anar a fershi rentar la roba bruta...

En Palaudarias conta a uns amics seus una aventura amorosa:

—Era un cap-vespre—diu.—L' hora del flirt delicat y confidencial. Vaig abandonar el cap damunt del seu pit, y ¡ay! vaig sentir, ben distintament, el tic-tac d'un bategar accelerat...

—Era'l seu cor enamorat?

—No: era un rellotge que duia a la butxaca de la pitrera.

—Ah, estic molt desesperat!—deia en Camalleres a un amic seu.

—Y això?... Què necessites quartos?

—Sí, noi... Me fan falta sis duros ara mateix.

—¿Y per què no vas a trobar a Fulano, que potser te'ls deixarà?

—Ca, home, aquell es un animal.

—Oh, es que jo també'n soc molt.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

- 1.ª XARADA I.—*Se-vi-lla-na*.
- 2.ª Idem II.—*Ca-ma-mi-lla*.
- 3.ª ANAGRAMA.—*Pla-Pal*.
- 4.ª INTRÍNGULIS.—*Eudozia*.
- 5.ª FUGA DE CONSONANTS.—*Més val anar soj que mal acompanyat*.
- 6.ª TARJETA.—*Bertoldo-Bertoldino-Cacaseno*.
- 7.ª GEROGLIFIC.—*Com més paper, més resmes*.

Han endevinat totes o part de les solucions corresponents al número anterior, els caballers: Tres Ministres de la Pega de Cassà; Un que vol a una morena; Maco; F. Aldric J., y Un mullatintés.

Caballers: M. T. Sala: No'ns convé.—R. Valls: Anirà poc o molt.—Miquel Serrats y Camps: Igual li dic.—Ignacio Serrat y Camps: La solució que demana vindrà en el volum de l'any que vé. Abans no podem donarla; ja ho compendrà.—Lluís Miró: Es defectuosa.—P. Romaguera: No van malament.—R. A. (a) Pau de les C. C.: No'n fassí cas. Coincideixen molt sovint els trenca-closcaires. No cregui en maquinacions maquiavèliques, que deia aquell.—E. B. J.: No van.—Maco: Gracies.—F. Aldric J.: De res.—P. Cortacans S.: Potser sí.—Pere Salom (a) Un de l'Empordà: Dolent.—Municipal: No n' acceptem d'endevinalles d'aquet gènere.—J. T. (a) Pica-Pica: Doncs no pica, per nosaltres.—J. Puig: De les solucions, la una es gastada, y l'altra es bunyol.—J. P., Corresponsal, y J. F.: No m'es possible per varies concases.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Poca fortuna.—J. M. M.: Igualment.—N. Faristol: L'idea es més bonica que la forma.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, catter del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^o

SALOMÉ

— Tu no volies que t'estressin l'orella, Jordi... Doncs, be, guaita com te l'han deixada!..